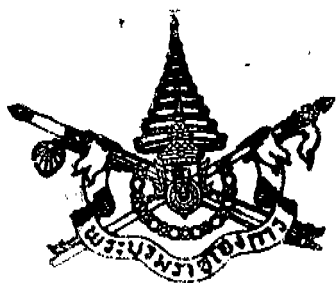

ตอนที่ ๑๕ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ มีนาคม ๒๔๘๓

พระราชบัญญัติ

ระบบเงินตราชั่วคราว (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๘๓

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

รังสิต กรมขุนชัยนาทนเรนทร

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๓

เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ ๕ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ มีนาคม ๒๔๙๓

โดยที่เป็นการสมควรใช้กฎหมายปัจจุบันว่าด้วยระบบ
เงินตราต่อไปอีก และแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมแก่สภาวะ
การณปัจจุบัน

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา
จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ตั้ง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ระบบเงินตราชั่วคราว (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน (๔) ของมาตรา ๓ แห่ง
พระราชบัญญัติเงินตราในภาวะฉุกเฉิน พุทธศักราช ๒๔๘๔
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๔) เงินตราต่างประเทศและหลักทรัพย์เงินตรา
ต่างประเทศอันชอบด้วยกฎหมายที่จะประกอบขึ้น เป็นทุน
สำรอง”

ตอนที่ ๑๕ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ มีนาคม ๒๔๙๓

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระบบเงินตราชั่วคราว พุทธศักราช ๒๔๘๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) การจำหน่ายบัญชีซึ่งสินทรัพย์ที่ประกอบขึ้นเป็นทุนสำรองในกรณีต่อไปนี้

ก. จำหน่ายศูนย์ในกรณีที่สินทรัพย์นั้นเสื่อมหรือศูนย์ไปซึ่งค่าอันควรแก่การประกอบขึ้นเป็นทุนสำรอง หรือในกรณีที่สินทรัพย์นั้นศูนย์ไป

ข. จำหน่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดการทุนสำรองเท่าที่ผลประโยชน์อันเกิดจากทุนสำรองไม่พอแก่ค่าใช้จ่ายนั้น

การจำหน่ายบัญชีตามอนุมาตรานี้ ไม่จำเป็นต้องถอนธนบัตรกลับคืนเข้ามาจากธนบัตรออกใช้ แต่ให้จ่ายผลประโยชน์อันเกิดจากทุนสำรอง และเกิดจากการตีราคาสินทรัพย์ที่ประกอบขึ้นเป็นทุนสำรองทดไข้จนครบ”

มาตรา ๕ กฎหมายว่าด้วยระบบเงินตราในภาวะฉุกเฉิน และกฎหมายว่าด้วยระบบเงินตราชั่วคราว ซึ่งจะหมดอายุ

ตอนที่ ๑๕ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๑๔ มีนาคม ๒๔๕๓

ในวันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๕๓ ให้ใช้ต่อไปอีกไม่
เกินสองปีนับแต่วันหมดอายุ

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษา
การตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพล ป. พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี